

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: R. D.,
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 4. 2018, č. j. JMK 53240/2018, sp. zn. S-JMK 48880/2018/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne

9. 2. 2018, č. j. MUH/11045/18/142 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť blíže neustanovený řidič předmětného vozidla dne 4. 1. 2016 v 11:52 hod na pozemní komunikaci ul. Bratislavská (GPS délka 016°44'24.443" E, GPS šířka 48°56'06.336" N) v obci Hustopeče, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T, výr. č. 15/0183, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, naměřena okamžitá rychlost ve výši 63 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h skutečná rychlost jízdy 60 km/h). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a toto jednání vykazovalo znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 9. 5. 2018, doručené krajskému soudu dne 28. 5. 2018, žalobce předně uvedl, že rozhodnutí správních orgánů jsou nesprávná, nepřezkoumatelná pro nedostatek důkazů, trpí zásadními právními vadami, jejich vydáním došlo k porušení zákona a žalobce byl jimi zkrácen na svých právech. Dle názoru žalobce byl žalovaný povinen v souladu se zásadou *in dubio pro reo* prvostupňové rozhodnutí s ohledem na jeho nepřezkoumatelnost zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení zejména proto, že žalobce v odvolání jasně popsal zásadní pochybnosti o tomto rozhodnutí, z nichž žalobce za nejpodstatnější považoval nezákonnost důkazu měření, nezákonnost výzvy k úhradě určené částky a skandální nepořádek ve spisu.
5. Měřidlo RAMER 10 spadá do kategorie 2.2.1 vyhlášky č. 345/2002 Sb., vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a

měřidla podléhající schválení typu. Jelikož na základě výstupu ze zařízení RAMER 10 jsou běžně udílány sankce, a tedy musí být povinně ověřováno, ověřilo jeho funkci autorizované metrologické středisko. Z obsahu ověřovacího listu vyplývá, že použití rychloměru v rozporu s návodem je porušením podmínek ověření, a tedy použití výstupu měřeného provedeného jakkoli jinak než v naprostém souladu s návodem bylo pro stanovení sankce protiprávní. S ohledem na datum ověření zařízení žalobce konstatoval, že návodem, na nějž se ověření odkazuje, je nepochybně verze návodu ze dne 17. 10. 2011, neboť další verze byla vydána dne 17. 9. 2015 a je tedy vyloučeno, že by se odkaz na návod v ověřovacím listu odkazoval na budoucí verzi návodu. Žalobce přitom opakovaně upozorňoval, že citlivost zařízení, která je pro měření zcela zásadní veličinou, byla nastavena v příkrém rozporu se starým i novým návodem. Na snímku použitým jako důkaz o překročení nejvyšší dovolené rychlosti je tato hodnota nastavena na 60m, když však návod k obsluze měřicího zařízení uvádí, že se dosah 60 m nastavuje pouze za mimořádně špatných meteorologických podmínek nebo při bočním odstupu od osy měřených vozidel větším než 12 m. Dne 4. 1. 2016 byla podle archivu in-počasí.cz ve 30 km vzdálené Břeclavi – Poštorné nejvyšší denní teplota – 4,9 °C, nejnižší teplota – 7,7 °C, srážky 0 mm, nejvyšší tlak 1009 hPa a nejvyšší vlhkost 33 %, tedy o mimořádně špatných meteorologických podmínkách nemůže být řeč. Boční odstup v místě měření je dle odhadu žalobce cca 4 metry a z uspořádání vozovky vyplývá, že dosáhnout bočního odstupu 12 metrů je technicky vyloučeno. Z toho vyplývá, že zařízení nebylo nastaveno v souladu s návodem k obsluze. Citlivost zařízení neudává vzdálenost vozidla od měřicího zařízení a zvýšením citlivosti měřicího zařízení dochází k významnému zvýšení rizika rušivých reflexí. S ohledem na nesprávné nastavení byl relevantní požadavek žalobce, aby správní orgán sdělil, kdo zařízení nastavil, zda byl k tomu oprávněn, případně umožnil výslech takové osoby jako svědka. Tyto návrhy však správní orgán I. stupně ignoroval a žalovaný tento postup odsouhlasil.

6. Další žalobní námitkou žalobce konstatoval, že výzva k úhradě určené částky, která dle soupisu součástí ze dne 21. 2. 2018 není součástí spisu, nesplňovala podmínku uvedení místa spáchání údajného přestupku stanovenou v ustanovení § 125h odst. 4 silničního zákona, jelikož správním orgánem uvedené místo zahrnuje úsek silnice dlouhý cca 2 100 metrů.
7. Správní orgán I. stupně rovněž nepostupoval při odeslání výzvy dle ustanovení § 125h odst. 6 silničního zákona, když kladl zákonem neaprobovaný požadavek na sdělení „osoby, která překročila nejvyšší dovolenou rychlost“, a nikoliv sdělení údajů o totožnosti řidiče.
8. Žalobce svým rozhodnutím neuhradit určenou částku a nevyužít možnosti sdělit údaje o totožnosti osoby, která překročila nejvyšší dovolenou rychlost, konkludentně vyjádřil svůj nesouhlas s odložením věci, přičemž předpokládal, že správní orgán bude pokračovat v šetření přestupku přesně tak, jak sám v poučení avizoval. Správní orgán I. stupně však namísto činění kroků nezbytných ke zjištění pachatele přestupku neučinil

nic. S přihlédnutím k nedostatkům výzvy měl správní orgán povinnost v rámci zákonem předpokládaných kroků nezbytných ke zjištění osoby řidiče vyzvat žalobce k podání vysvětlení. Absurdní situace, kdy odpovědnost za přestupek zanikala pouhým odepřením výpovědi, se takto změnila v absurdní situaci, kdy správní orgán vůbec nezajímá osoba pachatele, a soustředí pozornost na řešení subsidiárního přestupku provozovatele vozidla za účelem snazšího výběru pokuty, přičemž provozovatel je v procesně mnohem složitějším postavení než skutečný pachatel přestupku. Takový stav je dle žalobce zjevně protiústavní.

9. Ve třetí žalobní námitce žalobce poznamenal, že ze sběrného archu nelze u naprosté většiny součástí zjistit počet listů či příloh či obojího. Ze soupisu součástí i z obsahu spisu vyplývá, že v době, kdy byla žalobci odeslána kopie spisu prostřednictvím České pošty, s.p., měl mít spis naprosto odlišný obsah, než jaký byl žalobci odeslán. Ze záznamu o přestupku vyplývá, že v době odeslání výzvy k úhradě určené částky a dokonce ani v době vyhotovení záznamu o odložení věci nebyl součástí spisu, když je na něm uvedeno „Vytištěno dne: 2. 5. 2016“. Správní orgán I. stupně tak neměl právní důvod odeslat žalobci výzvu k úhradě určené částky, ani vydat usnesení o odložení věci tak, jak je vydal. Ve spisu je založeno několik dokumentů neuvedených ve sběrném archu, např. výzva ze dne 6. 1. 2016 či opakované ověření žalobce v registru obyvatel. Listy ve spisu nejsou číslovány.
10. Žalobce dále vymezil, v čem byly jednotlivé úvahy žalovaného, jimiž reagoval na odvolací námitky žalobce, nesprávné.
11. O samostatně vedeném řízení o poskytnutí informace se žalobce dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. Do té doby existenci daného spisu správní orgán I. stupně zapíral. Důkazem toho je, že správní orgán I. stupně v obou rozhodnutích opakovaně tvrdil, že žalobce k obsahu spisu neměl přístup, a bagatelizoval jeho obhajobu s tím, že neměl možnost seznámit se se spisem. Délka odvolání pak nemá nic společného s právem na obhajobu, když toto právo bylo objektivně ztíženo, a to nejen nepořádkem ve spisu, ale zejména neochotou správního orgánu zabývat se důkazy ohledně nezákonnosti měření.
12. Žalobce měl dále za to, že kdyby v souladu s ustanovením § 79a silničního zákona skutečně Policie ČR (dále též „PČR“) poskytla součinnost při měření rychlosti, pravděpodobně by k nesprávnému nastavení zařízení nedošlo, nebo by se přinejmenším snížila pravděpodobnost nesprávného nastavení, neboť mnoho příslušníků dopravní služby PČR je k nastavování zařízení RAMER 10 vyškoleni. Je nesmyslný závěr žalovaného, že výstup ověřeného měřicího zařízení nastaveného proškolenou osobou je bez dalšího důkazem o změření rychlosti.
13. Tvzení žalovaného o souladu měření s návodem k použití je zcela nepodložené obsahem spisu, stejně jako tvzení, že nastavení provádí proškolená osoba. Přes opakované žádosti žalobce o prokázání proškolené osoby, jež zařízení nastavila, tato osoba není známa. K naprosté většině svých tvzení žalobce sám doložil relevantní důkazy či odůvodnění. Nelze tedy tvdit, že žalobce neunesl důkazní břemeno, když je

tomu právě naopak. Žalobce předložil relevantní důkazy o nesprávném nastavení měřicího zařízení, které správní orgány nikterak nezpochybily.

14. Žalobce zmínil, že svoji poznámku o nesmyslnosti gramatického konstruktu „blíže neustanovený řidič“ uvedl slovy „na okraj“.
15. Žalovaný se rovněž mylí, neboť místo ve výzvě nebylo vymezeno dostačujícím způsobem. Jelikož vadná výzva byla zaslána jako předprocesní, bylo možno její opravu provést pouze ve stejné fázi řízení, tedy před jeho zahájením.
16. Zdůvodnění správních orgánů ohledně porušení principu předvídatelnosti práva je obecným tvrzením, které není ničím podloženo, naopak tvrzení správního orgánu I. stupně o tom, že každý případ je vždy předmětem individuálního hodnocení určené oprávněné úřední osoby, je popřením principu předvídatelnosti práva. Žalobce v odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím, explicitně porovnal dva případy vedené tímž prvostupňovým správním orgánem. Z porovnání pak porušení principu předvídatelnosti práva podle právního názoru žalobce zcela zřejmě vyplývá.
17. K závěru žalovaného uvedeného na straně 5 v bodu 7 napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že zde žalovaný vybočil z mezí správního uvážení a prezentoval výhradně svoje subjektivní a ničím nepodložené názory.
18. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a řízení podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. a) zastavil, neboť skutek, o němž se vede řízení, se nestal.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 8. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Žalovaný měl za to, že on, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
20. K otázce měření trval žalovaný na svém stanovisku. Pokud by byla na fotografii, která je výstupem z měřicího zařízení, zachycena reflexe, tedy odraz jedoucího vozidla od rovné kovové plochy, fotografie by vypadala tak, že by na ní nebylo zachyceno žádné vozidlo. Žalobcovo vozidlo je naopak na fotografii zachyceno velmi kvalitně v ose radarového svazku, což samo o sobě prokazuje správnost provedeného měření. Na fotografii nejsou zachyceny ani žádné předměty, které by mohly být způsobily vytvořit reflexi paprsků. Měřicí zařízení má platné ověření a bylo nastaveno proškolenou osobou. Tyto námitky považoval žalovaný za účelové.
21. Další námitky byly dostatečně obsáhle vypořádány v rámci napadeného rozhodnutí, pročť na ně žalovaný odkázal. Proti napadenému rozhodnutí byl rovněž podán podnět pro přezkum, který byl nadřízeným správním orgánem shledán nedůvodným.
22. Dle žalovaného vychází napadené rozhodnutí ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový

stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce a žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na právech.

23. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

24. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného předně konstatoval, že žalovaný neuvedl žádné právně relevantní argumenty, pouze ničím nepodložená a snadno vyvratitelná tvrzení.
25. Tvrzení žalovaného stran reflexe je dle žalobce zjevně nepravdivé. Ve skutečnosti, dojde-li k rušivé reflexi, může být na fotografii naprosto cokoliv, nebo může být fotografie prázdná. Lze dovodit, že je-li z důvodu rušivé reflexe změřeno vozidlo A a jeho odraz se promítá do místa, kde se nachází vozidlo B, nebude fotografie pořízená v souvislosti s měřením rychlosti vozidla A prázdná, ale bude na ní vozidlo B.
26. Žalobcovo vozidlo poté skutečně na fotografii zachyceno je a zasahuje asi 20 % do oblasti radarového svazku, to však neprokazuje správnost měření, jak účelově dovodil žalovaný.
27. Na fotografii ve spisu se nachází v bezprostřední blízkosti vozovky několik vzrostlých stromů, vyvýšená mez, kolejová trať atd. Návod k zařízení RAMER 10 přitom uvádí, že mezi rušivé reflexe patří mj. stromy nebo tráva. A reflexe byly samozřejmě o to pravděpodobnější, čím vyšší citlivost zařízení byla nastavena.
28. Žalobce nechápal, z čeho žalovaný usoudil, že zařízení bylo nastaveno proškolenou osobou. Byl to žalobce, kdo po celou dobu řízení aktivně namítal, že není známo, kdo je osobou, která zařízení nastavila, a požadoval s ohledem na objektivně zjevně nesprávné nastavení zařízení výslech této osoby. Spisový materiál neobsahoval informaci o tom, kdo zařízení nastavil, a ani žádný doklad o proškolení této neznámé osoby.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
30. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
31. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
32. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

33. Přednostně se zdejší soud dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
34. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“
35. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleze 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud

dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami

při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

36. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody

nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

37. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
38. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
39. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
40. Co se týká dalších žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
41. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě

neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

42. Krajský soud uvádí, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil ve svém odvolání, resp. se dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce stran správnosti měření rychlosti. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Jak krajský soud uvedl již výše, těmto ústavním požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovělo, když v tomto žalovaný výslovně uvedl, že zjištění skutkového stavu ze strany správního orgánu I. stupně bylo zcela dostatečné, plně se s tímto ztotožnil.
43. Krajský soud byl nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce správního deliktu provozovatele vozidla dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění. Krajský soud k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně provedl řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o spáchání vytýkaného správního deliktu. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti pachateli správního deliktu, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Správním orgánům přitom jako důkaz svědčící o spáchání správního deliktu, resp. spáchání přestupku řidičem vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, svědčilo oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 6. 1. 2016, záznam o přestupku – foto z měřicího zařízení (fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti), ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10T č. 125/15, stanovisko PČR dle ustanovení § 79a silničního zákona a karta vozidla žalobce.
44. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem RAMER 10T, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což

splňuje zákonný požadavek dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii,

v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud žalobce zpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, je třeba poukázat na ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností,

kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jestliže důkaz o rychlosti vozidla žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného měření a policista byl seznámen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, nemůže žalobcova námitka zpochybňující měření sama o sobě zpochybnit závěry správních orgánů o spáchání správního deliktu.

45. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný s námitkou navržených důkazů dostatečně vypořádal. Provádění dalších důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak relevantně nezpochybnil správnost provedeného měření. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr RAMER 10T splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu č. 125/15 ze dne 13. 7. 2015. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně vozidlo žalobce překročilo rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní poloze s plně čitelnou registrační značkou a dalšími souvisejícími údaji (směr odjezd aj.), jakož i foto v radarovém svazku. Na fotografii pořízení měřicím zařízením nejsou navzdory přesvědčení žalobce viditelné žádné (byť sebemenší) objekty, které by mohly případně způsobovat reflexi radarových svazků, jako jsou např. vzrostlé keře, svodidla, dělicí pásy. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 10T, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Autorizovaného metrologického střediska. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy 15/0183, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku, že bylo možné, že by bylo postupováno v rozporu s Návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s Návodem obsluze a že měření vozidla žalobce mohlo být ovlivněno např. reflexí. Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil již v odvolání, nevnese do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku, resp. správního deliktu provozovatele vozidla. Ze spisu vyplývají jasné důkazy, že vozidlo žalobce skutečně jelo dne 4. 1. 2016 v 11:52 hod na pozemní komunikaci ul.

Bratislavská (GPS délka 016°44'24.443" E, GPS šířka 48°56'06.336" N) v obci Hustopeče, v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, okamžitou rychlostí ve výši 63 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h skutečná rychlost jízdy 60 km/h).

46. Co se týká procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (v tomto smyslu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 – 89).
47. Úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, a to především v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům, v tomto případě fotografie z měřicího zařízení (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48).
48. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu skutečně vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména fotografie z měřicího přístroje, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného správního deliktu. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Provedení jiných důkazů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, a to ani v podané žalobě, by pak byl naprosto zbytečný (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35).

49. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Krajskému soudu proto ve shodě se žalovaným není zřejmé, co by jiné důkazy mohly pro věc jako takovou přinést.
50. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Řízení o správních deliktech je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).
51. Krajský soud naopak souhlasí se závěrem žalovaného, že dokumenty založené ve spisovém materiálu v souzené věci prokazují závěr správního orgánu I. stupně, že se žalobce dopustil vytýkaného správního deliktu. Žalovaný správně uzavřel, že správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže provedl důkaz fotografií z měřicího zařízení a vyhodnotil jej jako dostačující důkaz, neboť tento snímek nevykazuje žádné atypické či nestandardní znaky, ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost, která by údaje na fotografii, resp. její věrohodnost, měla zpochybňovat.
52. Krajský soud v této souvislosti dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č.j. 3 As 82/2012-27, č.j. 1 As 83/2013-60), podle níž, „(...) *pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze*“. Dále zdůrazňuje, že základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy není zaznamenána rychlost vozidla. Nejvyšší správní soud přitom uzavřel, že „(...) *jestliže není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není. Z toho vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se pak objevila zpráva po chybě měření*.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017 - 39, posuzoval přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kde k měření skutečné rychlosti byl použit silniční radarový rychloměr RAMER 10. V bodě 28 svého rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51).*“ Z provedeného

dokazování tak žádné důvodné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření rychlosti zjištěny nebyly. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje podle zdejšího soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie ověřovacího listu. K měření byl tedy použit kalibrovaný přístroj. Krajský soud proto vycházel ze závěru, že po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je chyba měření objektivně vyloučena a v případě nesprávného nastavení přístroje, resp. v této fázi, pokud by nedošlo k ověření výsledku hodnoty naměřené, by přístroj rychlost nezměřil, tedy by anuloval hodnotu měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015 - 43). S ohledem na výše uvedené tedy nemohla být jako důvodná vyhodnocena námitka žalobce, dle které nastavení citlivosti měřicího zařízení na 60 metrů bylo *a priori* v rozporu s Návodem k obsluze takového zařízení a tedy i nedodržením podmínek ověřovacího listu. Žalobcem nebylo nikterak relevantně zpochybněno, že by nastavená vzdálenost mohla mít skutečně na závěr měření jakýkoliv vliv, resp. že nastavení dané citlivosti nemělo v daném místě opodstatnění. Krajský soud setrvává na svém závěru podpořeném judikaturou Nejvyššího správního soudu, že pokud byl ověřeným radarem vytvořen řádný záznam, který naplňuje všechny potřebné parametry, přičemž pro zpochybnění správnosti takového měření nejsou k dispozici žádné důvodné a pádné důkazy, pohlíží se na takový závěr o měření rychlosti jako na správný a úplný.

53. Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti tedy zůstaly v pouhé obecné rovině. K výsledku osoby, která měřicí zařízení ustavovala, či provedení jiných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna.
54. Žalovaný proto správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 6. 1. 2016, záznam o přestupku – foto z měřicího zařízení (fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti), ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10T č. 125/15, stanovisko PČR dle ustanovení § 79a silničního zákona a karta vozidla žalobce. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného správního deliktu bylo žalobci dostatečně prokázáno.
55. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se samotného měření a správně vyloučil, že by v případě žalobce mohlo dojít k chybě měření. Tento závěr přitom žalobce nijak relevantně nevyvrátil. Uvedená argumentace žalobce byla ze strany žalovaného srozumitelně vyvrácena. Krajský soud má za to, že námitky žalobce a návrhy na doplnění dokazování byly (byť v kontextu textu odůvodnění napadeného rozhodnutí) řádně zodpovězeny.
56. Podle krajského soudu v řízení nebyl zpochybněn ani závěr, že naměřená rychlost vozidla žalobce byla skutečnou rychlostí vozidla. Za této situace by bylo provedení dalších důkazů nadbytečné.
57. V dané věci je zcela jasné, že správní orgány důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady založené

ve správním spisu), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud

za dostatečné a osvědčující skutečnost, že správní delikt byl žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35), proto soud nepovažoval za potřebné provádět žalobcem navrhovaný důkaz (návodem k obsluze měřicího zařízení). Uvedený závěr soudu ve vztahu k návrhu žalobce na provedení důkazu lze uzavřít tak, že pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60).

58. Krajský soud má tedy za to, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav,

o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla, přičemž uplatněné žalobní námitky byly pro spravedlivé rozhodnutí věci irrelevantní a nevěrohodné. Jak bylo uvedeno výše, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno správními orgány shromážděnými podklady, přičemž nebylo na místě provádět dokazování k novým skutečnostem.

59. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného správního deliktu.

Stav

bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně daného jednání dopustil. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Jestliže žalobce žalovanému vytýkal, že návod k obsluze, na který odkazoval správní orgán, byl vydán až po datu vydání ověřovacího listu k předmětnému měřicímu zařízení, lze tuto skutečnost vnímat jako jistou nepozornost a dílčí pochybení žalovaného, nicméně na správnosti jeho konečných závěrů stran provedeního měření to ničeho nemění.

60. K námitkám týkajícím se výzvy provozovateli vozidla uvádí soud následující.

61. Výzva provozovateli vozidla dle žalobce předně nesplňovala podmínku uvedení místa spáchání přestupku, jelikož uvedené místo zahrnuje úsek silnice dlouhý cca 2 100 metrů. Skutek je z pohledu přestupkového práva vymezen jako určitá událost ve vnějším světě spočívající v jednání člověka, které může mít znaky přestupku (správního deliktu). Podstatu skutku tak tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska přestupkového práva. Za podstatu skutku se považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Totožnost skutku je přitom mnohdy významná při posuzování zásady *ne bis in idem*. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je právě následek z hlediska (přestupkového) práva.

62. V projednávané věci správní orgán I. stupně projednával správní delikt, kdy řidič předmětného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlostí nejméně o 10 km/h v místě,

kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, když bylo k místu spáchání přestupku

ve výzvě ze dne 6. 1. 2016, č. j. MUH/980/16/410, uvedeno: „*automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích* bylo zjištěno, že dne 4.1.2016 v 11:52 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, Hustopeče, blíže neustanovený řidič vozidla registrační značky 8B60605 překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Vozidlu (...) byla v uvedenou dobu a místě naměřena okamžitá rychlost ve výši 60 km/h (...)“.

63. Krajský soud k tomu konstatuje, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za deliktní, je základní podmínkou práva na obhajobu stíhaného. Musí být přitom dbáno, aby byl postihovaný skutek popsán v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání.

64. Obdobnými námitkami se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017,

č. j. 1 As 31/2017 - 33. V tehdy projednávané věci jasně konstatoval: „[13] Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.)

[14] V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: [] bylo zjištěno,

že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla

r.z.: X provozovaného O. K., [], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod [].

[15] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v Židlochovicích) a v jakém

místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.

[16] K námitce neuvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí je třeba uvést, že tato okolnost není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24).“

65. Pokud soud aplikuje uvedené závěry na nyní posuzovanou věc, tak musí dospět k následujícímu. Správní orgán I. stupně ve vytýkané výzvě uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 4. 1. 2016 v 11:52 hod. na pozemní komunikaci

ul. Bratislavská, Hustopeče, blíže neustanovený řidič vozidla registrační značky 8B60605 překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, když vozidlu žalobce byla v uvedenou dobu a místě naměřena okamžitá rychlost ve výši 60 km/h.

66. Pokud si zdejší soud „vypůjčí“ a parafrázuje bod [15] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/h), že delikt byl spáchán v obci

(v Hustopečích) a v jakém místě (na ulici Bratislavská). Jestliže je taková specifikace spáchaného skutku dle závěrů Nejvyššího správního soudu dostatečná v případě výroku rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, nepochybně totéž platí o dostatečnosti vymezení skutku ve výzvě provozovateli vozidla. Lze proto uzavřít, že uvedené vymezení skutku ve výzvě provozovateli vozidla plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným žalobcem.

67. Soud přitom v této souvislosti neopomněl, že správní orgán I. stupně následně ve svém rozhodnutí blíže specifikoval místo spáchání vytýkaného jednání, a to s využitím přesných GPS souřadnic, které byly již součástí záznamu o přestupku z měřicího zařízení. Ze strany správního orgánu I. stupně přitom nedošlo ve výroku prvostupňového rozhodnutí k jakékoliv změně stran vymezení místa změření rychlosti vozidla žalobce, nýbrž k pouhé bližší specifikaci místa spáchání správního deliktu tím, že pro definování náměrného bodu využil správní orgán I. stupně GPS souřadnice. Takovou změnu nelze považovat za podstatnou změnu skutkových okolností, neboť se jednalo pouze o upřesnění již tak konkrétně vymezeného místa spáchání správního deliktu, přičemž byla zachována

shodná právní kvalifikace a žalobci bylo vytýkáno totéž jednání. Žádný nový aspekt žalobci přičten nebyl, jednalo se pouze o upřesnění skutkových zjištění. Tento postup správního orgánu

I. stupně byl poté zcela ve prospěch žalobce, neboť bližší specifikací místa spáchání přestupku s využitím obecně dohledatelných GPS souřadnic dal žalobci možnost zjistit si konkrétní místo spáchání vytýkaného jednání např. s využitím běžně dostupných online map.

68. V případě doplnění vymezení místa přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o souřadnice GPS šlo pouze o upřesnění, nikoliv o jeho nové určení. Nadto byl

po celou dobu vedení správního řízení ve správním spise obsažen záznam o přestupku, ve kterém jsou předmětné GPS souřadnice uvedeny. Není tak možné souhlasit s tvrzením,

že doplněním souřadnic do výroku prvostupňového rozhodnutí oproti výzvě provozovateli vozidla bylo zasaženo do žalobcova práva na obhajobu, když žalobce měl po celou dobu řízení vedeného před správním orgánem I. stupně možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit. Správnímu orgánu I. stupně ostatně nelze klást k tíži to, že postupoval v souladu se vznikající judikaturou vztahující se k přesnosti vymezení místa spáchání přestupku uvedeném ve výroku správních rozhodnutí, která jeho určení souřadnic GPS obecně považuje za nejvíce vhodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52, či ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39). Krajský soud tudíž považuje postup správního orgánu I. stupně ve vztahu k vymezení místa spáchání souvisejícího přestupku ve výroku jeho rozhodnutí za správný.

69. Krajský soud proto shrnuje, že skutek, kterého se žalobce dopustil, byl ve výzvě provozovateli vozidla, jakož i ve výrocích správních orgánů, specifikován natolik určitě,

že vylučuje záměnu s jiným jednáním žalobce. Výzva provozovateli vozidla i výrok rozhodnutí poskytovaly dostatečný podklad pro posouzení, zda nebyla dána překážka litispendence či překážka věci rozhodnuté. Místo, kde se měl žalobce dopustit překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bylo s dostatečnou určitostí specifikováno již od počátku řízení,

a umožňovalo tak určit rozsah dokazování, tudíž nelze ani shledat, že by nebylo zajištěno právo žalobce na obhajobu. Zdejší soud proto neshledal výzvu provozovateli vozidla

ani výrok správních rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelným a námitkám nevyhověl.

70. Namítal-li žalobce dále to, že měl správní orgán I. stupně po neuhrazení ve výzvě určené částky a nesdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla pokračovat v šetření přestupku v souladu s doslovnou dikcí věty druhé ustanovení § 125h odst. 5 silničního zákona, a to výzvou k podání vysvětlení adresovanou žalobci jako provozovateli vozidla, není tomu tak. Dané zákonné ustanovení totiž nelze vnímat izolovaně, nýbrž je třeba jej aplikovat s přihlédnutím k systematickému uspořádání právní úpravy subsidiárního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a jeho návaznosti na primární přestupkové řízení proti řidiči vozidla, byl-li zjištěn.

71. Zákonodárce právní úpravou ustanovení § 10 odst. 3 a 4 a § 125f až § 125h silničního zákona stanovil posloupnost procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují uhrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím provozovateli vozidla prostor vyloučit dosud nezjištěného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popř. vyhnout se úhradě nákladů správního řízení nebo eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona). Výzvou podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona zákonodárce dává provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené částky, a to označením (do této chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jehož je povinen znát (§ 10 odst. 4 silničního zákona).
72. Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i pro rozhodnutí o odpovědnosti řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona nebude vůbec zahájeno. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že by bylo „(...) *proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*“ (dále také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016 - 29).
73. Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již napravit a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 silničního zákona), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v ustanovení § 125f odst. 5 téhož zákona. Pouze v takové situaci odpadá zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěřil provozovatel zapsaný v registru vozidel.
74. Ustanovení § 10 odst. 4 silničního zákona o povinnosti sdělit údaje nezbytné k identifikaci řidiče na základě výzvy správního orgánu, ani na základě poznámky pod čarou, směřující k ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen

„přestupkový zákon“), které upravuje podávání vysvětlení, nelze chápat tak, že správní orgán je povinen v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení na služebnu policie či do prostor správního orgánu, a to pod sankcí uložení pořádkové pokuty v případě nedostavení se.

75. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v ustanovení § 125h odst. 6 silničního zákona stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v patnáctidenní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, ustanovení § 125h odst. 6 silničního zákona nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. Silniční zákon vyžaduje pouze to, aby byla provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je prosté poučení o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje nezbytné k identifikaci řidiče (§ 125h odst. 6). Výzva k podání vysvětlení podle ustanovení § 10 odst. 4 silničního zákona přichází do úvahy primárně v případech způsobení dopravní nehody nebo spáchání přestupků, za něž nelze uložit blokovou pokutu, či přestupků nezachycených automatizovaným systémem a nespočívajících v nedovoleném zastavení nebo stání vozidla, u nichž není identita řidiče známa. V případech řešitelných uložením sankce za správní delikt provozovatele vozidla však správní orgán nemá povinnost vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 3 As 114/2016 - 46).
76. Výzvou ze dne 6. 1. 2016 byl žalobce v souladu s § 125h odst. 1 silničního zákona vyzván k úhradě pokuty ve výši 700 Kč a zároveň byl poučen o možnosti sdělit údaj totožnosti řidiče vozidla (tj. oznámit správnímu orgánu I. stupně jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu osoby řidiče, která přestupek spáchala) i o právních účincích s tímto spojených. Pokud žalobce hodlal sdělit identitu řidiče, měl a mohl takto učinit bez ohledu na formu úkonu správního orgánu. Z poučení předmětné výzvy přitom bez dalšího vyplývá, že byl žalobce poučen o možnosti sdělit totožnost řidiče, který se měl dopustit daného přestupku, přičemž byl žalobce vyzván o tom, jaké informace je nutné stran totožnosti řidiče sdělit, tj. jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu. Žalobcová hra se slovy, kdy měl za to, že je po něm nezákonně požadováno sdělení osoby řidiče, nikoliv údaje o totožnosti řidiče, je přitom zcela nemístná, neboť obě možnosti jsou fakticky jedním. Podle ustanovení § 125h odst. 4 silničního zákona musí výzva adresovaná provozovateli vozidla obsahovat popis skutku, označení místa a času spáchání, označení přestupku, výši určené částky, datum její splatnosti a další údaje pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7 ustanovení. Všechny tyto náležitosti nyní posuzovaná výzva k úhradě částky bez dalšího splňuje. Námitku žalobce tak lze vnímat výhradně jako obstrukční a tedy i jako nedůvodnou.

77. Ve vztahu ke způsobu měření rychlosti předmětného motorového vozidla žalobce dále fakticky namítal, že nebylo ze strany správních orgánů nijak zkoumáno, zda byly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 79a silničního zákona.
78. Dle ustanovení § 79a silničního zákona za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
79. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 274/2016, bylo k tomuto judikováno, že „z jazykového výkladu citovaného ustanovení zákona o silničním provozu jednoznačně plyne, že užitý termín „výhradně“ znamená výlučně, tj. toliko a pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR. Jedná se o jednoznačný pokyn zákonodárce ve vztahu k obecní policii. Nejvyšší správní soud namátkou odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013 – 45; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8. 10. 2013, č. j. 52 A 16/2013 – 33; rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 2. 2013, č. j. 76 A 29/2011 – 58 aj., z nichž plyne, že soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, a to např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR.“
80. Dotčená právní úprava nespecifikuje, jaké náležitosti musí určení míst pro účely provádění měření rychlosti obecní policií obsahovat. Z povahy věci lze ovšem dovodit, že by z takové listiny mělo být patrné, že se týká právě určení úseků pro měření rychlosti, konkrétního místního, příp. časového rozsahu, přičemž by mělo být zřejmé, že byla vyhotovena a schválena oprávněnou osobou. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že v posuzovaném případě je jeho obsahem souhlasné stanovisko Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor služby dopravní policie, ze dne 27. 4. 2015, č. j. KRPB-54361-5/ČJ-2015-0600DP-TICH, nadepsané jako „Umístění stacionárních obousměrných měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích, okr. Břeclav, určení míst měření rychlosti - stanovisko“. Z něj vyplývá souhlas PČR s umístěním zařízení pro měření dovolené rychlosti v souladu s § 79a silničního zákona, přičemž je v něm explicitně uvedena jako místo, na kterém může být umístěno zařízení pro měření dovolené rychlosti, ulice Bratislavská v Hustopečích jakožto místo určené pro měření rychlosti MP Hustopeče. Stejně tak není pochyb o tom, že listina byla vypracována pověřenou osobou PČR, o čemž svědčí uvedení osoby, která toto souhlasné stanovisko vydala.
81. Z oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 6. 1. 2016 vypracovaného příslušníkem MP Hustopeče je dále možné zjistit, že měření rychlosti bylo provedeno měřícím zařízením RAMER 10T, výr. č. 15/0183, které mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP, a to dle návodu k obsluze. Žalobce přitom nerozporoval ani pravost ani správnost žádné z těchto listin.

82. Ze správního spisu tak jasně vyplývá, že bylo měřeno na úseku schváleném PČR, a to MP Hustopeče. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je také možné zjistit, že obě výše zmiňované listiny (souhlasné stanovisko PČR a oznámení podezření ze spáchání přestupku) byly provedeny jako důkazy.
83. Dále žalobce v žalobě sám nikde nespécifikoval, co si představuje pod pojmem „v součinnosti s policií“ dle ustanovení § 79a silničního zákona. Dle názoru soudů přitom požadavek zmíněného ustanovení není možno pokládat např. za předpoklad osobní přítomnosti příslušníka PČR při měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32). Úvaha žalobce, že pokud by PČR skutečně poskytla součinnost při měření, pravděpodobně by nedošlo k tvrzenému nesprávnému nastavení měřicího zařízení, tedy pravděpodobně vychází z celkového nepochopení principu, na kterém ustanovení § 79a silničního zákona stojí.
84. Krajský soud tak uzavírá, že v posuzovaném případě byly podmínky měření uvedené v ustanovení § 79a silničního zákona splněny a výstup z provedeného měření se považuje jako důkaz získaný v souladu s právními předpisy (srov. Ustanovení § 51 správního řádu).
85. Jestliže žalobce opakovaně poukazoval na nesrovnalosti v obsahu správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně, musí soud přisvědčit žalobci, že ze sběrného archu nelze u většiny součástí zjistit počet listů či příloh, přičemž jednotlivé listy správního spisu nejsou číslovány. Jedná se nepochybně o pochybení správního orgánu I. stupně, kterého by se měl správní orgán I. stupně do budoucna vyvarovat, nicméně toto pochybení nemělo žádný vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jednotlivé listiny založené ve správním spise jsou řádně datovány, tudíž lze dovodit souslednost jejich řazení ve správním spise. Nahlédnutím do správního spisu přitom lze počet listů či příloh jednotlivých součástí správního spisu jednoduše zjistit. Totéž poté platí o zařazení oznámení podezření ze spáchání přestupku do správního spisu teprve po vydání výzvy provozovateli vozidla a záznamu o odložení věci, ačkoliv je zřejmé, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku muselo těmito dokumentům předcházet. Zde je opět nutné na správní orgán I. stupně apelovat, aby se těchto chyb v řazení správního spisu nedopouštěl, nicméně ani toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Z razítka podatelny správního orgánu I. stupně soud ověřil, že oznámení podezření ze spáchání přestupku bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 6. 1. 2016, tedy ve stejný den, kdy byla následně vydána výzva provozovateli vozidla. Byť tedy bylo oznámení podezření ze spáchání přestupku do spisu zařazeno později, nic to nemění na skutečnosti, že v době vydání výzvy provozovateli vozidla (žalobci) již správní orgán I. stupně oznámením podezření ze spáchání přestupku disponoval a mohl tedy na jeho základě činit další kroky, tj. zaslat provozovateli předmětnou výzvu.
86. Se žalobcem však nelze souhlasit v jeho tvrzení, že dle soupisu součástí ze dne 21. 2. 2018 nebyla součástí spisu výzva provozovateli vozidla ze dne 6. 1. 2016. Naopak v soupisu součástí je pod pořadovým číslem 1 zřetelně uveden dokument pod č. j. MUH/980/16/410, který je v poznámce označen jako iniciační dokument, přičemž číslo jednací označeného dokumentu je shodné s číslem jednací prvním dokumentu zařazeného ve správním spise, tj. výzvou provozovateli vozidla ze dne 6. 1. 2016.

87. O jakékoliv manipulaci se správním spisem nesvědčí navzdory přesvědčení žalobce ani skutečnost, že bylo dle závěrů žalovaného řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace vedeno jako řízení samostatné, tudíž se jeho součástí nenachází v nyní posuzovaném správním spisu. Tento postup správního orgánu I. stupně lze naopak považovat za zcela správný, opodstatněný a především souladný s ustanovením § 17 správního řádu, když správní orgán I. stupně řádně s ohledem na zahájení nového řízení o žádosti o informaci založil nový spis. Fakt, že bylo o žádosti založeno nové správní řízení, nadto muselo být bez dalšího jasné na základě odlišné spisové značky řízení o uvedené žádosti. Žalobce nadto tuto svou námitku uvedl toliko obecně, když z ní nebylo nikterak patrné, v čem konkrétně byl žalobce vedením samostatného spisu o žádosti o poskytnutí informace zkrácen na svých právech. Krajský soud v tomto směru uzavírá, že řízení o žádosti o poskytnutí informace není předmětem tohoto soudního přezkumu, tudíž soudu nepřísluší se k této věci blíže vyjadřovat.
88. K namítanému porušení principu předvídatelnosti krajský soud konstatuje, že jiná řízení, vedená v obdobných případech u správního orgánu I. stupně, nejsou předmětem tohoto řízení před správním soudem. Zdejší soud se však plně ztotožňuje se závěry, k nimž stran této námítky dospěl žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, ve svých rozhodnutích. Správní orgány jsou povinny vždy posuzovat každý případ individuálně na základě konkrétně vzniknuvších okolností, které se mohou vždy, byť o nepatrné nuance, lišit, přičemž nemusí následně podrobně vysvětlovat, z jakého důvodu postupovaly v daném případě odlišně. Krajský soud ověřil, že postup správních orgánů byl v nyní posuzovaném případě zcela v souladu s právními předpisy a především individuálními okolnostmi řešeného případu žalobce, tudíž jim nelze vytýkat jakýkoliv postup, jenž by měl vliv na zákonnost či předvídatelnost jejich následných rozhodnutí. Ani této námitce proto soud nemohl přisvědčit.

VI. Závěr a náklady řízení

89. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
90. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
91. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné

úřední činnosti
a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

92. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.